

til en Gang at komme til at omfatte alle Samfundets Medlemmer, hele Landets Befolkning. Først i saa Tilfælde bliver det i Virkeligheden det, det skulde være, en Alderspension, en virkelig Aldersrentelov. I den Henseende er vi i og for sig i Overensstemmelse med den højtærede Indenrigsminister, der i sin Tid udtalte noget lignende, men blot veg tilbage for det, fordi han ikke mente, at man havde Raad til det i Øjeblikket. Vi haaber altsaa paa disse to Principper at kunne bygge en god Aldersrentelov op en Gang i Fremtiden, men en god Aldersrentelov kan man ikke sige at Venstre har skabt, og deraf rinder Partiets Bekymringer. Det er disse Bekymringer, der drev det ærede Medlem Hr. Martin Hansen frem for at vifte med de 80 Mill. Kr. Det ser jo saa godt ud ud over Landet, og det er disse Bekymringer, der faar det ærede Medlem til at lykønske Regeringen til fortsat Arbejde i samme Aand, som Loven er Udtryk for. Det ærede Medlem kan saa udmærket godt tænke sig denne Lov ændret og lavet bedre paa et Tidpunkt, hvor man endnu ikke har prøvet den ude i Livet.

Men det ærede Medlem har store Vanskeligheder ved at faa sit Parti til at indse, at det er den Vej, man skal frem, og derfor føjer han ogsaa meget forsigtigt til sin Ros over Regeringen: „og med samme Held i Henseende til Besparelser“. Det er netop Sagen, at der ligger Vanskelighederne. Men hvem rammer Besparelserne? De gamle. Et Medlem af det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ulrich, udtalte i Gaar Aftes i Frederikssund i en offentlig Forsamling, at efter Aldersrentelovens Gennemførelse vilde man tage fra dem, der havde mindst, og give dem, der endnu havde noget i Behold, en Fordel. Det er ganske rigtigt. Kun forstaar jeg naturligvis ikke, at han, naar han har denne rigtige Opfattelse, kunde stemme for Loven, som den blev. Det samme er paavist af mange af mine Partifæller under denne Finanslovbehandling. Jeg tror, at man i og for sig ikke rigtig er opmærksom paa, at det, der sker ved denne Lovs Gennemførelse, i Virkeligheden er en Revolution overfor de gamle. I Øjeblikket lever de gamle under en Forsørgelseslovgivning, som i Virkeligheden, naturligvis i større eller mindre Grad, efter som Kom-

munalbestyrelsen der, hvor de bor, er mere eller mindre velvillig, giver dem, hvad de skal bruge for at leve. Naar disse gamle Mennesker kommer i Betyrk, kan det være, at Kommunalbestyrelsens Stilling er saa afvisende, at de vælger at sulte noget, men hvis det gik rigtig haardt ud over dem, tillod man dem dog ikke at henvende sig til Fattigvæsenet. Men samtidig med, at den nye Lov fører disse gamle ind under de smaa, faste Takster, lukker den i øvrigt af for dem overalt, de faar en Undtagelsesstilling. Vi er gennem den sociale Lovgivning villige til at hjælpe alle, der af en eller anden Grund er kommet i Trang, men disse gamle lukker man af for, de maa ikke faa Hjælp fra den offentlige Hjelpekasse; man siger til dem: I skal værs'god klare jer med de faste Takster. Man stiller dem i Virkeligheden fuldstændig udenfor den almindelige sociale Forsorg, som vi ellers har udviklet i saa høj Grad herhjemme. Faste Takster kan være udmærkede, men saa maa de være saa store, at de, der faar dem, kan leve deraf. Naar f. Eks. en Familie i en Provinsby intet kan tjene, maaske fordi der intet Arbejde er at faa — det vil i Fremtiden meget ofte blive Tilfældet i en Tid, hvor Landbruget afkaster sit Fødselsoverskud til Byerne, hvor der bliver Overflod af Arbejdskraft, og hvor man da gerne vil aflægge de gamle først og tage unge Kræfter —, hvis altsaa en saadan Familie bliver afskediget i en Provinsby, og Manden er 65, men Konen ikke, vil den faa 504 Kr. om Aaret — jeg nævner det blot som et Eksempel. Det kan den ikke leve af, og saa er der kun en eneste Udvej, nemlig det offentlige Fattigvæsen, men det er en meget alvorlig Udvej. Vi har ikke før herhjemme haft en Lov, som saa konsekvent fører bort fra den sociale Lovgivning tilbage til det offentlige Fattigvæsen. Naar man lukker af for alle Sunde, og en Familie kun kan faa 504 Kr. om Aaret, er der i Virkeligheden intet andet tilbage end det offentlige Fattigvæsen. Jeg er overbevist om, at en Familie ved at overgaa til Fattigvæsenet vil faa en aarlig Understøttelse paa en 14—1 500 Kr. Familien har Valget imellem at holde sig fri af Fattigvæsenet og leve af de 504 Kr. eller at gaa til Fattigvæsenet og faa saa meget, de behøver. Man kan sige, at Staten derved slipper for at betale, idet Kom-